

N:o 40.

Af herr **Lasse Jönsson**, om höjande af kompaniofficerares och deras vederlikars pensionsålder.

Vid urtima riksdagen förlidet år väckte jag en motion (n:o 18) derom, att de föreslagna nya corpsernas kompaniofficerare och vederlikar måtte ega dels rätt till pension först vid 53 års ålder och dels skyldighet att från tjensten afgå vid uppnådda 55 lefnadsår.

Särskilda utskottet afstyrkte denna motion, under uttalande att en närmare utredning och pröfning skulle taga mera tid, än utskottet vid sidan af sin hufvudsakliga uppgift hade till sitt förfogande, samt gjorde äfven den invändningen, att motionen endast hade afseende på en del af armén.

Med hänvisning till de motiv, jag i nämnda motion anförde, vill jag nu framhålla finansiella sådana.

När Riksdagen 1858 för första gången tillerkände arméns befäl fyllnadspension, utöfver pension ur arméns pensionskassa, genom att anvisa ett extra anslag af 85,500 kronor, ansågs denna summa kunna vara tillräcklig, och beviljades sedermera årligen samma summa till 1877, då beslut fattades om det tvungna, tidiga afskedstagandet, och hvarvid det förut varande extra anslaget, 85,500 kronor, måste höjas till 900,000 kronor, hvilken anslagssumma i form af kreditiv årligen anvisades till 1887 års senare Riksdag. Kongl. Maj:t föreslog då och Riksdagen beviljade äfven höjning af detta anslag från 900,000 till 1,125,000 kronor. I den af Riksdagen den 7 juli samma år aflättna skrifvelsen yttras härom följande:

»Då det höga anslag, som hittills utgått till arméns pensionskassa, nu, på grund af hvad Eders Kongl. Maj:t anført, måste höjas och, efter hvad Riksdagen inhemtat, anledning är att befara, att, om nu gällande bestämmelser bibehållas, detsamma inom en snar framtid ytterligare måste förhöjas, har Riksdagen ansett angeläget vara att uttala önskvärdenheten af åtgärders vidtagande för att motverka sådan ytterligare höjning.

»Enligt nu gällande bestämmelser äro officerare af kompaniofficers grad under vissa vilkor vid 50 års ålder berättigade och vid 53 års ålder förpligtade att afgå med pension. Om icke de fleste, så dock

ett flertal af dem, besitta vid sistnämnda ålder otvifvelaktigt ännu den kraft och uthållighet, att de, utan men för härens krigsduglighet, skulle kunna qvarstå i tjensten ännu någon tid, t. ex. till 55 års ålder eller till samma ålder som deras vederlikar vid flottan. Vidare har det syntts Riksdagen ej obilligt, om de officerare, som hädanefters antagas, ålades att i någon högre mån än nu bidraga till sin framtida pensionering, så att åtminstone det bidrag af kreditivet, som för närvarande utgår till upprätthållande af arméns pensionskassas egen pensionering, måtte kunna nedsättas. På här antydda sätt har Riksdagen trott, att det utan olägenhet skulle kunna låta sig göra att åstadkomma, om icke en minskning i anslaget nuvarande belopp, så åtminstone en motvigt mot en ytterligare förhöjning deraf.

»Under uttalande häraf och under förhoppning, att Eders Kongl. Maj:t ville åt saken egna en närmare utredning i det af Riksdagen antydda syftet, får Riksdagen anmäla, att Riksdagen bifallit Eders Kongl. Maj:ts förevarande framställning.»

Efter det de flesta militära myndigheterna afstyrkt Kongl. Maj:t att fästa något afseende vid denna skrifvelse, har icke vidtagits någon åtgärd att efterkomma densamma, utan har Kongl. Maj:t hvarje år i stället föreslagit kreditivsummans ökande, så att den till innevarande Riksdag af Kongl. Maj:t härför äskade summan uppgår till 1,540,000 kronor.

Jag har därför alla skäl att antaga, att Riksdagen vidhåller sitt beslut från 1887, i synnerhet som den i skrifvelsen till Kongl. Maj:t den 19 maj 1892, angående ändring i de officerares pensionsrätt, hvilka öfverflyttats från marinregementet till Blekinge bataljon, åberopade densamma och då bestämde, att dessa officerares rätt till pension skulle inträda först vid uppnådda 53 lefnadsår.

Då härvid en välbehöflig besparing kan åstadkommas utan att förringa arméns duglighet, tager jag mig frihet föreslå,

att Riksdagen måtte besluta, att officerare utaf kompaniofficers grad och vederlikar, äfvensom underofficerare och spel, må ega rätt till pension först vid 53 års ålder samt hafva skyldighet att från tjensten afgå vid uppnådda 55 lefnadsår.

Stockholm den 25 januari 1893.

Lasse Jönsson.